

Asha Lemmie

Cincizeci de cuvinte pentru ploaie

Traducere din limba engleză de Irina-Marina Borțoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă:
Kaitlin Kall

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEMMIE, ASHA

Cincizeci de cuvinte pentru ploaie / Asha Lemmie ; trad. din lb. engleză de
Irina-Marina Borțoi. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1024-7

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

Titlul original: Fifty Words for Rain
Autor: Asha Lemmie

Copyright © AL Creative Works, LLC 2020
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1024-7

Prolog

Prefectura Kyoto, Japonia
Vara anului 1948

Prima amintire adevărată pe care o avea Nori era de când mașina a oprit în fața acelei case. Mulți ani după aceea, a încercat să-și întindă hotarele minții mai departe, la ce a fost înainte de acea zi. Iar și iar, se lăsa pe spate în liniștea nopții și încerca să-și amintească. Uneori prindea cu ochii minții un crâmpei al unui apartament minuscul cu niște pereți de un galben-țipător. Însă imaginea dispărea la fel de iute cum venea, fără să lase în urmă vreun strop de mulțumire. Așa că dacă o întrebai, Nori spunea că viața ei a început oficial în ziua când a dat cu ochii de conacul impunător ce se odihnea senin între crestele a două dealuri verzi. Era o casă uluitor de frumoasă — fără putință de tăgadă — și totuși, în pofida acestei frumuseți, Nori simți cum stomacul i se strânge și i se întoarce pe dos la vederea ei. Mama ei o ducea rareori undeva și cumva știa că o așteaptă ceva acolo, ceva ce nu îi va plăcea.

Automobilul de un albastru-spălăcit se opri brusc pe strada din fața casei. Era amenajată în stilul tradițional, înconjurată de ziduri albe înalte. Primul set de porți era deschis, iar prin ele vedeai întreaga curte meticulos aranjată din spatele lor. Dar porțile interioare, ce dădeau spre casă, erau închise ermetic. În partea de sus a porții principale erau câteva cuvinte gravate, cu litere aurii în relief, ca să le vadă toată lumea. Nori însă nu le înțelegea. Știa să-și citească și să-și scrie numele — *No-ri-ko* —, dar atât. În clipa aceea, își dori să poată citi fiecare cuvânt scris vreodată, în fiecare limbă din toate cele patru zări. Faptul că nu putea citi acele litere o frustra într-un fel pe care nu îl pricepea. Se întoarse spre mama ei.

— Okaasan, ce înseamnă literele alea?

Femeia așezată lângă ea scoase un oftat înăbușit de enervare. Era limpede că fusese o mare frumusețe la vremea ei. Încă era superbă, dar chipul ei tânăr începea să oglindească tributul pe care și-l luase viața. Părul negru și des îi era legat la spate într-o coadă împletită care tot dădea să se desfacă. Ochii ei de un cenușiu blând priveau în jos. Nu voia să întâlnească privirea fiicei sale.

— *Kamiza*, răspunse ea în cele din urmă. Scrie *Kamiza*.

— Dar ăsta e numele nostru, nu-i așa? ciripi Nori, devenind imediat curioasă.

Mama scoase un chicotit care îi ridică fetei părul de pe ceafă. Șoferul mașinii, un bărbat pe care Nori nu-l mai văzuse niciodată până în dimineața aceasta, le aruncă o privire alarmată în oglinda retrovizoare.

— Da, răspunse femeia încet, cu ochii luminați de o privire stranie pe care vocabularul limitat al lui Nori nu avea mijloacele de a o numi. E numele nostru de familie. Aici locuiesc mama și tatăl meu, copilă. Bunicii tăi.

Nori simți cum inima începe să-i bată cu putere. Mama ei nu mai pomenise niciodată de vreo rudă sau de familie. De fapt, cele două rătăciseră în singurătate atât de mult timp, încât lui Nori îi părea ciudat că ar putea avea de fapt rădăcinile într-un loc real.

— Ai locuit aici, Okaasan?

— Demult, spuse mama ei sec. Înainte să te naști tu. Cu multă vreme în urmă.

Nori se încruntă și tot chipul i se încreți.

— De ce ai plecat?

— Ajunge cu atâtea întrebări, Noriko. Ia-ți lucrurile. Vino.

Nori o ascultă, mușcându-și buza ca să nu întrebe mai multe. Mamei sale nu-i plăceau întrebările. De fiecare dată când Nori întreba ceva, era întâmpinată cu o privire dezaprobatoare. Era mai bine să nu întrebe. În rarele ocazii când Nori era în stare să-i facă pe plac mamei, primea în schimb un zâmbet silit, cu jumătate de gură. Uneori, dacă era deosebit de cuminte, mama ei o răsplătea cu niște bomboane sau o panglică nouă. Până acum, în opt ani de viață, Nori avea o colecție de douăsprezece panglici, câte una pentru fiecare ocazie când reușise s-o facă fericită pe mama ei.

„E bine ca o femeie să învețe tăcerea“, îi spunea mereu mama. „Dacă o femeie nu știe nimic altceva, ar trebui să știe cum să tacă.“

Nori păși pe trotuar, asigurându-se că are toate lucrurile la ea. Avea geamantanul mic de culoare maronie, ale cărui curele se destrămau, și batista de mătase violet legată de mâner. Avea geanta albastră cu cataramă argintie pe care o primise la ultima ei zi de naștere. Iar asta era totul. Nu că ar fi crezut că are nevoie de mult mai mult decât atât.

Pentru prima dată de când fusese trezită în zori în dimineața aceea, Nori observă că mama ei nu avea nicio geantă. Femeia stătea de parcă papucii ei din mătase roz-pal ar fi prins rădăcini în trotuarul de un alb nefiresc. Ochii ei luminoși fixau un punct pe care Nori nu-l putea urmări.

Își notă în minte ce purta mama ei: o rochie albastru-deschis, lungă până la genunchi, cu mâneci scurte. Ciorapi cafenii. În jurul gâtului purta o cruciuliță de argint cu un mic diamant în mijloc. Avea mâinile împreunate la piept, atât de strâns încât sub pielea delicată începeau să i se vadă vinișoarele albastre.

Șovăind, Nori întinse mâna ca să atingă brațul mamei sale.

— Okaasan...

Mama clipi iute și își desprinsе mâinile, iar brațele îi căzură, legănându-se moale pe lângă ea. Ochii ei însă nu se mutară din punctul în care priveau.

— Noriko, zise ea, pe un ton plin de o afecțiune atât de neobișnuită, încât lui Nori aproape nu-i veni să-și creadă urechilor, vreau să-mi promiți ceva.

Nori clipi privind în sus, spre mama ei, dându-și silința să pară drăguță și ascultătoare și tot ce voia mama ei să fie. Nu avea să întineze acest moment cu vorbele ei nepricepute.

— Da, Okaasan?

— Promite-mi că o să te supui.

Cererea o luă pe neașteptate. Nu fiindcă nu semăna cu ceva ce ar fi spus mama ei, ci fiindcă nu se întâmplase nici măcar o dată în viață ca Nori să nu se supună. Nu părea ceva ce trebuia cerut. Pesemne că nedumerirea i se citea pe chip, fiindcă mama ei se întoarse și îngenunche astfel încât amândouă ajunseră aproape la același nivel.

— Noriko, spuse ea, cu o insistență pe care Nori nu o mai auzise până atunci. Promite-mi. Promite-mi că te vei supune în toate privințele. Nu pune întrebări. Nu riposta. Nu te împotrivi. Nu gândeai dacă gânditul te va duce undeva unde n-ar trebui să fii. Doar zâmbește și fă ce ți se spune. Numai viața ta e mai importantă decât supunerea. Numai aerul pe care îl respiri. Promite-mi acest lucru.

Nori se gândi că era o discuție foarte neobișnuită. O mie de întrebări îi ardeau limba. Înghiți în sec.

— Da, Okaasan. *Yakusoku shimasu*. Promit.

Mama ei lăsa să-i scape un oftat aspru, un amestec de ușurare și deznădejde.

— Ascultă acum. O să intri pe poartă, Nori. Bunicii tăi o să întrebe cum te cheamă. Ce o să le spui?

— Noriko, Okaasan. Noriko Kamiza.

— Da. Și o să întrebe câți ani ai. Tu ce o să le spui?

— Am opt ani, Okaasan.

— O să întrebe unde am plecat. Și tu o să le spui că nu ți-am zis. Că nu știi. Înțelege?

Nori simți cum gura începe să i se usuce. Inima îi fremătă în piept, ca o mică pasăre ce încearcă să scape dintr-o colivie.

— Okaasan, unde te duci? Nu vii cu mine?

Mama ei nu răspunse. Se ridică în picioare, vârând mâna în buzunar și scoțând un plic gros de culoare galbenă.

— Ia-l, o îndemnă ea, apăsându-l în palma transpirată a lui Nori. Să-l dai când o să pună întrebări.

Vocea lui Nori se ascuți, cuprinsă de panică.

— Okaasan, unde te duci?

Mama ei se uită în altă parte.

— Nori, sst. Nu plânge. Încetează în clipa asta!

Fetița simți cum lacrimile care începuseră să i se adune sub pleoape se retrag în orbite cu o viteză înfricoșătoare. Părea că și ele erau silite să se supună.

— Noriko, vorbe mai departe mama ei, pe un ton ce se îmblânzea, devenind aproape o șoaptă. Ești o fată cuminte. Fă ce ți se spune și totul va fi bine. Acum nu plânge. N-ai de ce să plângi.

— Da, Okaasan.

Mama ei ezită, căutându-și cuvintele preț de câteva clipe lungi. În cele din urmă, hotărî că nu există niciunul și se mulțumi să o bată ușurel pe fiica ei de două ori pe creștetul capului.

— O să stau aici până pleci. Hai, du-te. Ia-ți lucrurile.

Noriko își luă bagajul și porni încet spre poartă. Se înălța impunătoare deasupra ei. Pașii fetei se făceau tot mai mici pe măsură ce se apropia.

Din când în când, se uita peste umăr ca să se încredințeze că mama ei încă o urmărește. N-o scăpase din ochi. Noriko înghiți în sec.

Când ajunse în sfârșit la poartă, se opri, ezitând. Era deschisă, însă Noriko bănuia că nu ar trebui să intre. Așteptă ca mama să-i spună ce să facă, dar femeia rămase pe trotuar, privind în tăcere.

Pas cu pas, Nori porni pe alee. Când ajunse la jumătate, încremeni, incapabilă să continue. Se întoarse cuprinsă de disperare spre mama sa, care era deja înapoi la mașină.

— Okaasan! scânci Nori, iar calmul de dinainte o părăsi într-o singură clipă înfricoșătoare.

Voia să alerge înapoi la mama ei, dar ceva o ținut în loc. Acel ceva o silea să stea acolo, cu o forță necruțătoare.

Nu o lăasă să se miște, nici să respire, nici să ție când se uită la mama ei, care îi aruncă o ultimă privire, neobișnuit de luminoasă, înainte să urce la loc în mașină și să închidă portiera în urma sa. Nu putu nici măcar să clipească în timp ce urmări mașina gonind pe stradă, dând colțul și dispărând.

Nori nu era sigură cât timp stătuse acolo, ținută locului. Soarele era sus pe cer când în sfârșit începu din nou să meargă încet pe alee, prin curte. Încă în transă, ridică mâna ei mică să bată ușor în porțile care ascundeau casa, lăsându-i la vedere numai etajele superioare și acoperișul amenințător. Nu răspunse nimeni. Împinse porțile, o parte din ea sperând să nu se deschidă. Nu se deschisese și erau mult prea grele pentru a mai face o încercare.

Se așeză jos. Și așteptă. Ce anume, n-ar fi putut să spună limpede.

Câteva momente mai târziu, porțile se deschisese, mișcate de o forță nevăzută. Doi bărbați masivi, îmbrăcați în costume, apărură de după ele, privind-o de sus cu dispreț.

— Pleacă, fetiço, zise primul. Nu primim cerșetori.

— Nu sunt cerșetore, protestă Nori, ridicându-se în picioare. Sunt Noriko.

Amândoi o priviră cu ochi goi. Cu o mână tremurătoare, Nori întinse plicul pe care i-l dăduse mama ei.

— *Kamiza Noriko desu.*

Cei doi schimbă o privire din care nu puteai ghici nimic. Apoi, fără un cuvânt, dispărură înapoi pe poartă.

Nori așteptă. Capul i se învârtea, dar se forță să rămână în picioare.

După încă o clipă lungă, primul dintre bărbați se întoarse.

Își încovoie degetul spre ea.

— Vino.

Îi luă bagajul și porni înainte, lăsând-o să se grăbească în urma lui. Casa era frumoasă, mai degrabă un palat decât o casă, dar atenția lui Nori se concentrează iute asupra siluetei ce stătea în fața ei.

O femeie în vârstă, cu ochii mamei sale și şuvițe argintii în părul coafat îngrijit, o privea uimită.

Fiindcă nu știa ce altceva să facă, Nori făcu așa cum i se spusese.

— *Konbanwa, Obaasama*. Mă numesc Nori.

Partea I

Capitolul 1

Cântecul apei

Kyoto, Japonia
Vara anului 1950

Durerea venea repede. Sosea surprinzător, cu surle și trâmbițe. Nimic nu o putea opri odată ce își începuse marșul neîndurător.

Venea repede. Să plece dura mai mult.

Nori aproape aștepta sosirea durerii, știind că era cea mai bună parte din ceea ce avea să urmeze. Mai întâi erau niște furnicături, ca o mică pană ce bătea step pe pielea ei. Apoi venea arsura lentă. Unul câte unul, fiecare nerv din corpul ei începea să urle până ce ajungeau să chirăie la unison, formând un cor de proteste. Apoi curgeau lacrimile. Nori învățase în anii din urmă să nu lupte împotriva lor, fiindcă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Chinul o silea să găfâie după aer, aspirându-l pe nas în jeturi dureroase și simțind cum cușca pieptului i se

strânge. Îi curgeau mucusii și se contopeau cu lacrimile ei, formând un amestec grețos care i se scurgea prea adesea în gura deschisă.

Era mai bine să accepte lacrimile, cât de demn putea. Îi curgeau în tăcere pe obraji, statornice și răcoroase ca un pârau susurând.

Măcar era un strop de respect de sine în gestul acela.

— Am terminat pe ziua de azi, Ojosama.

Nori își forță ochii, care o usturau, să se concentreze asupra celei care vorbe: o servitoare de treizeci și ceva de ani, cu o față veselă și rotundă și un zâmbet cald.

— Mulțumesc, Akiko-san.

Servitoarea o ajută cu blândețe pe Nori să iasă din cada de porțelan, oferindu-i un braț pe care fetița de zece ani să se sprijine în timp ce se ridică.

Curentul brusc de aer pe corpul ei gol o făcu să scoată un mic țipăt, iar genunchii îi cedară. Akiko o împiedică să cadă și, cu o forță surprinzătoare pentru cât de mini-onă era, o ridică cu totul pe Nori din cadă și o așează pe un scaun care o aștepta.

Nori începu să se legene înainte și înapoi, dorindu-și ca mișcarea constantă să-i potolească tremurul corpului. După câteva clipe, durerea scăzu suficient cât să reușească să deschidă ochii. Privi cum Akiko aruncă amestecul de apă caldă, înălbitor și fărâme murdare de piele de culoarea migdalei — pielea ei — la scurgere.

— Funcționează, ce crezi? întrebă ea, simțind cum nerăbdarea i se strecoară în glas. Akiko-san, crezi că funcționează?

Akiko se întoarse să se uite la copila care îi fusese lăsată în grijă. Nori nu putea citi expresia de pe chipul ei. Dar apoi Akiko îi oferă un mic zâmbet, iar Nori fu cuprinsă de ușurare.

— Da, domnișoară, așa cred. Bunica dumitale va fi mulțumită.

— Crezi că am să primesc o rochie nouă?

— Poate. Dacă îmi dai bani pentru material, am să-ți fac o *yukata*¹ de vară. Cea veche abia te mai încapă.

— Mi-ar plăcea albastru. E o culoare nobilă, nu-i așa, Akiko-san?

Akiko plecă ochii și începu să o îmbrace pe Nori într-un furou curat de bumbac.

— Albastrul ți-ar veni foarte bine, domnișoară.

— E culoarea preferată a lui Obaasama.

— Da. Acum, haide. Îți aduc masa peste o oră.

Nori își forță membrele să se miște, ignorând durerea surdă din ele. Funcționau, știa că funcționează băile zilnice. Bunica ei trimisese până la Tokyo după cel mai bun săpun de baie magic care se găsea pe piață. Nori suporta durerea de bunăvoie, fiindcă știa că, în timp, rezultatele vor merita orice suferință. Ar fi stat în cadă toată ziua dacă Akiko ar fi lăsat-o, dar pielea ei era predispusă la arsuri și i se permitea să stea numai câte douăzeci de minute odată. Pe piciorul stâng avea o arsură de un mov marmorat pe care trebuia s-o ascundă sub fuste foarte lungi, dar nu o deranja atât de mult, fiindcă pielea din jurul arsurii arăta frumos — era deschisă la culoare și luminoasă.

Voia ca toată pielea să-i arate așa.

Merse tiptil prin hol, atentă să nu facă niciun zgomot fiindcă era după-amiază, iar bunica ei obișnuia să doarmă după-amiaza. Mai ales iarna, când era prea frig ca să meargă în vizite și soarele apunea devreme.

¹ Chimono de vară fără căptușeală.

Se grăbi spre scările ce duceau în mansardă, evitând să dea ochii cu servitorii, care păreau să se holbeze la ea ori de câte ori le ieșea în cale. Chiar și după doi ani de trăit în casa asta, încă erau vizibil stânjeniți în prezența ei.

Akiko o liniștise, spunându-i să nu se îngrijoreze că nu le plăcea de ea; pur și simplu nu erau obișnuiți să aibă copii în preajmă.

În orice caz, Nori era ușurată că trăia în mansardă, departe de tot și de ceilalți. Când ajunsese aici, bunica ei ordonase să se curețe mansarda și să fie transformată într-un spațiu de locuit.

Mansarda era foarte încăpătoare și era plină de lucruri, mai multe lucruri decât avusese Nori vreodată. Erau acolo un pat, o masă și trei scaune, un raft pentru cărți, un coș plin cu materiale de tricatat și cusut, un mic altar pentru rugăciuni, o sobă pentru lunile de iarnă și un șifonier în care să-și țină hainele. Se mai găsea o măsuță de toaletă cu un taburet care, potrivit spuselor lui Akiko, îi aparținuse odinioară mamei sale. Încă mai avea geamantanul mic de culoare maronie, cu batista de mătase violet legată de mâner, precum și geanta albastru-deschis cu mica ei cataramă argintie. Le păstra într-un colț îndepărtat al încăperii, astfel încât să știe întotdeauna unde să le găsească numai-decât.

Însă preferata ei, de departe, era fereastra în formă de semilună de deasupra patului, care dădea spre curtea din spatele casei. Când stătea în picioare în pat (ceea ce nu avea voie să facă, dar făcea oricum), vedea curtea împrejmuată de garduri, cu iarba verde și piersicii bătrâni, crescuți peste măsură. Vedea heleșteul amenajat, cu peștii

*koi*² care înotau în el și pleoscăiau în apă. Vedea conturul vag al acoperișurilor vecine. Lui Nori i se părea că vede de la fereastra ei lumea întreagă.

De câte ori își petrecuse toată noaptea cu capul lipit de geamul rece și umed? Cu siguranță foarte des și se considera din cale-afară de norocoasă că nu fusese prinsă niciodată. Fără îndoială, ar fi luat bătaie pentru așa ceva.

Nu avusese voie să iasă din casă încă din ziua în care sosise. Și nu era chiar un sacrificiu îngrozitor, fiindcă rareori i se îngăduise să părăsească apartamentul pe care-l împărțea cu mama ei.

Totuși traiul în această casă avea reguli, multe reguli.

Regula de bază era simplă: stai ascunsă până ești chemată. Rămâi în mansardă. Nu scoate niciun sunet. Mâncarea i se aducea la intervale stabilite, de trei ori pe zi; Akiko o conducea jos, la baie. Atunci când cobora în miezul zilei, era timpul pentru ritualul îmbăierii.

De trei ori pe săptămână, un bătrân cocoșat și cu vederea din ce în ce mai slabă venea la ea în mansardă și o învăța cititul, scrisul, numerele și istoria. Învățatul nu-l resimțea ca pe o regulă; lui Nori îi plăceau lecțiile. De fapt, era chiar destul de înzestrată. Îl ruga mereu pe Saotome-sensei să-i aducă alte cărți. Săptămâna trecută, îi adusese o carte în limba engleză, intitulată *Oliver Twist*. Nu putea citi nici măcar un cuvânt din ea, dar hotărâse să învețe. Era o carte foarte frumoasă, legată în piele, cu coperti care luceau.

Așadar, acestea erau regulile. Nu erau prea multe cerințe. Nu le înțelegea, dar nici nu încerca.

Nu gândi.

² Un soi colorat de crap ținut în scop decorativ în heleșteie sau acvarii speciale, mai ales în Japonia.